

Kniha Daniel — sto třicátá druhá

Odhalení prorockého významu druhé zkoušky: Porozumění obrazu šelmy a době zapečetování 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-12

V předchozích článcích jsme věnovali čas určování prorockých charakteristik druhé z trojice zkoušek, které jsou znázorněny třemi anděly. Každý anděl představuje určitou zkoušku a druhá zkouška je představena jako zkouška vizuální. Určili jsme všechny tři anděly a jejich příslušné zkoušky jsou rovněž označeny v první kapitole knihy Daniel, kde druhá z těchto tří zkoušek byla založena na vzhledu Daniela a tří věrných poté, co jedli vegetariánskou stravu namísto stravy babylónské. Dalším znakem druhé zkoušky je, že je často znázorněna jako vyobrazení spojení církve a státu.

Všichni tři andělé i jejich příslušné zkoušky jsou rozpoznatelní při pádu Nimrodova Babylóna v jedenácté kapitole knihy Genesis. Tyto tři zkoušky jsou zde znázorněny trojím užitím výrazu „nuže“ ve verších 3, 4 a 7. Druhý výskyt výrazu „nuže“ ve verši 4 označuje zkoušku druhého anděla.

I řekli: Nuže, vystavme si město a věž, jejíž vrchol bude sahat až k nebi; a učinme si jméno, abychom nebyli rozptýleni po celé tváři země. Genesis 11,4.

Město představuje stát a věž představuje církev. Také toužili po určité povaze, jak je vyjádřeno v jejich přání učinit si jméno. V druhé zkoušce se často projevuje charakter, a to v protikladu k opačnému charakteru, jak je znázorněno na Kainovi a Ábelovi, moudrých a pošetilých pannách, nebo v Danielově druhé zkoušce na viditelném vzhledu mezi těmi, kdo jedli pokrm Babylóna, na rozdíl od těch, kdo jedli zeleninu.

Prosím, vyzkoušej své služebníky po deset dní; ať nám dávají k jídlu luštěniny a k pití vodu. Potom ať jsou před tebou prohlédnuty naše tváře i tvář těch mládenců, kteří jedí z pokrmů královských; a jak uvidíš, tak nalož se svými služebníky. I vyhověl jim v této věci a zkoušel je deset dní. A na konci deseti dnů se ukázaly jejich tváře krásnější a tělo jejich bylo plnější než u všech mládenců, kteří jedli z pokrmů královských. Daniel 2:12–15.

V milleritských dějinách zkouška druhého anděla zjevila dvě třídy uctívačů. Třída, která ve zkoušce neobstála, se stala dcerami Říma; druhá třída byli věrní, kteří nadále následují postupující světlo. Dcery Říma odrážejí prorockou povahu matky a matka, jejíž dcerami se staly, je označena jako matka nevěstek. Prorocky je nevěstka církev, která vstupuje do vztahu se státem, jak to představuje obraz papežství.

První ze tří andělů ve čtrnácté kapitole Zjevení obsahuje všechny tři zkoušky každého z těchto tří andělů, stejně jako první kapitola Danielovy knihy. Ve dvanácté kapitole Danielovy knihy je rovněž rozpoznán tříkrokový proces zkoušky, takže tříkrokový proces zkoušky se nachází jak na

začátku, tak na konci knihy Daniel.

Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou páchat bezbožnost a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,10.

První zkouškou v desátém verši je očištění, k němuž dochází na nádvoří svatyně, kde je zabit beránek a hříšníkově je připočteno ospravedlnění. Druhou zkouškou v desátém verši je být učiněn bílým, což je znázorněno svatým místem ve svatyni, které představuje okamžik, kdy je věřícímu udělováno posvěcení. Třetím krokem je být vyzkoušen, což představuje soud v Nejsvětější svatyni, kde je Boží lid zapečetěn a je završeno oslavení. Dvě třídy ctitelů jsou znázorněny bezbožnými, kteří nerozumějí, a moudrými, kteří rozumějí.

Druhá zkouška, která je v posvátném Slově mnohokrát představena, znázorňuje viditelnou zkoušku, v níž se projevují dvě třídy ctitelů a je symbolizováno spojení církve a státu. Neméně důležité je, že charakteristickým rysem druhé zkoušky je to, že předchází třetí zkoušce, a třetí zkouška představuje soud. K soudu třetí zkoušky je však třeba připojit důležitou výhradu, neboť každá ze tří zkoušek zahrnuje soud, avšak první dvě zkoušky jsou zasazeny do dějin, v nichž je stále ještě možné utváření charakteru. Třetí zkouška se liší tím, že je prorockým lakmusovým testem, který pouze odhaluje, kterou třídu ctitele ses stal v předchozích dvou krocích procesu zkoušení.

V době zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, která začala 11. září 2001 a končí při nedělním zákonu ve Spojených státech, existují tři zkoušky. První zkouška nastala tehdy, když anděl sestoupil 11. září 2001, a ve shodě s andělem, který sestoupil v milleritské historii 11. srpna 1840, je touto zkouškou zkouška týkající se stravy. V první kapitole knihy Daniel byla první zkouška tehdy, když si Daniel ve svém srdci umínil, že nebude jíst královskou stravu. Když Duch svatý sestoupil při Kristově křtu a On se poté postil čtyřicet dní, Jeho první zkouškou byla strava.

Třetí a závěrečnou zkouškou v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc je nedělní zákon. V té době všichni, kdo rozumějí nárokům soboty sedmého dne a rozhodnou se uctívat v den slunce, obdrží znamení šelmy a jsou navěky ztraceni. Po třech letech byli v první kapitole knihy Daniel Daniel a tři mládenci předvedeni před Nebúkadnesara (symbol nedělního zákona), aby byli posouzeni podle své průpravy za předchozí tři roky. Když Otec a Syn sestoupili v Nimrodově příběhu vzpoury při třetím „pojďme“, bylo to proto, aby zmátli jejich jazyk a rozptýlili je po celé zemi. Třetí zkouška je lakmusovou zkouškou, která na věčnost odděluje obě skupiny.

„Jak podobenství o koukolu, tak podobenství o síti jasně učí, že nenastane doba, kdy se všichni bezbožní obrátí k Bohu. Pšenice i koukol rostou spolu až do žně. Dobré i špatné ryby jsou společně vytaženy na břeh k závěrečnému oddělení.

„Tyto podobenství znovu učí, že po soudu již nebude žádná doba milosti. Když je dílo evangelia dokončeno, bezprostředně nato následuje oddělení mezi dobrými a zlými a úděl každé z těchto skupin je navěky určen.“ Christ's Object Lessons, 123.

Doba pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc končí při brzy přicházejícím nedělním zákonu a mezi touto třetí zkouškou a první zkouškou, která přišla 11. září 2001, je na laodicejský adventismus uvedena

druhá zkouška. Po soudu není „žádná doba milosti“, neboť dílo evangelia je tehdy pro sto čtyřicet čtyři tisíc dokončeno.

Sestra Whiteová na několika místech učí, že neprojdeme-li první zkouškou, pak nemůžeme projít druhou zkouškou, a aniž bychom úspěšně prošli druhou zkouškou, projeví se naše selhání při třetí, rozhodující zkoušce.

„Bylo mi ukázáno zpět na hlásání prvního příchodu Krista. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově, aby připravil cestu Ježíšovi. Ti, kdo odmítli Janovo svědectví, neměli užitek z Ježíšova učení. Jejich odpor proti poselství, které předpovídalo Jeho příchod, je postavil tam, kde nemohli snadno přijmout nejsilnější důkazy, že On je Mesiáš. Satan vedl ty, kdo odmítli Janovo poselství, aby zašli ještě dále, odmítli Krista a ukřižovali Ho. Tím se postavili tam, kde nemohli přijmout požehnání v den Letnic, které by je bylo poučilo o cestě do nebeské svatyně. Roztržení chrámové opony ukázalo, že židovské oběti a obřady již nebudou přijímány. Velká Oběť byla přinesena a byla přijata, a Duch svatý, který sestoupil v den Letnic, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, kam Ježíš vešel svou vlastní krví, aby na své učedníky vylil dobrodiní svého smíření. Avšak Židé byli ponecháni v naprosté temnotě. Ztratili všechno světlo, které mohli mít o plánu spasení, a stále důvěřovali svým neužitečným obětem a darům. Nebeská svatyně zaujala místo pozemské, oni však o této změně neměli žádné poznání. Proto nemohli mít prospěch z Kristovy přímluvy ve svatyni.“

„Mnozí pohlízejí s hrůzou na jednání Židů, kteří Krista zavrhli a ukřižovali; a když čtou dějiny o tom, jak s ním hanebně nakládali, domnívají se, že jej milují a že by ho nezapřeli jako Petr ani neukřižovali jako Židé. Bůh však, který zkoumá srdce všech, podrobil zkoušce onu lásku k Ježíši, o níž vyznávali, že ji cítí. Celé nebe s nejhlubším zájmem sledovalo, jak bude přijato poselství prvního anděla. Mnozí však, kteří vyznávali, že milují Ježíše, a prolévali slzy, když četli příběh o kříži, se vysmívali radostné zvěsti o jeho příchodu. Místo aby toto poselství přijali s radostí, prohlásili je za blud. Nenáviděli ty, kdo milovali jeho zjevení, a vyloučili je z církvi. Ti, kdo odmítli první poselství, nemohli mít prospěch z druhého; stejně tak jim nebylo ku prospěchu ani půlnoční volání, které je mělo připravit, aby s Ježíšem skrze víru vstoupili do nejsvětější svatyně nebeské svatyně. A tím, že zavrhli obě předchozí poselství, tak zatemnili své porozumění, že nevidí žádné světlo v poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do nejsvětější svatyně. Viděla jsem, že jako Židé ukřižovali Ježíše, tak i jmenovité církve ukřižovaly tato poselství, a proto nemají žádné poznání o cestě do nejsvětější svatyně a nemohou mít prospěch z Ježíšovy přímluvy tam. Podobně jako Židé, kteří přinášeli své neužitečné oběti, přinášejí i oni své neužitečné modlitby do oddělení, které Ježíš opustil; a satan, potěšen tímto oklamáním, na sebe bere náboženský charakter a přivádí mysl těchto takzvaných křesťanů k sobě, působí svou mocí, svými znameními a lživými zázraky, aby je pevně polapil do své léčky.“ Rané spisy, 259–261.

Jestliže nepřijmeme varovné poselství, jež představuje 11. září 2001, pak jistě přijmeme nedělní zákon, až přijde, za předpokladu, že budeme ještě naživu. To znamená, že zkouška, při níž se rozhoduje o našem věčném údělu, a zkouška, kterou musíme obstát předtím, než budeme zapečetěni při nedělním zákonu, což je zkouška, kterou musíme obstát před uzavřením doby milosti, je druhou zkouškou, a tou zkouškou je obraz šelmy.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude zformován před uzavřením doby milosti; neboť to má být veliká zkouška pro Boží lid, podle níž bude rozhodnuto o jejich věčném údělu. Vaše stanovisko je takovou směsicí rozporů, že jen málokdo bude sveden.“

„Ve Zjevení 13 je tento námět jasně předložen; [Zjevení 13,11–17, citováno].“

„Toto je zkouška, kterou musí Boží lid podstoupit, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu tím, že zachovávali Jeho zákon a odmítli přijmout falešnou sobotu, se postaví pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se vzdají pravdy nebeského původu a přijmou nedělní sobotu, obdrží znamení šelmy.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Druhou zkouškou v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc je prorocká vizuální zkouška. Vyžaduje rozpoznání utváření obrazu šelmy ve Spojených státech a tato zkouška může být zjevena jedine prostřednictvím Božího prorockého Slova. A co víc, Božímu prorockému Slovu porozumějí pouze ti, kdo se rozhodnou jíst poselství pozdního deště, které je znázorněno jako metoda řádek za řádkem. Odmítneme-li jíst poselství, které je v ruce mocného anděla ze Zjevení osmnáct, když sestupuje, nebudeme mít schopnost rozpoznat utváření obrazu šelmy.

Aby bylo možné jíst poselství v ruce anděla, je zapotřebí, aby student proroctví dokázal rozpoznat, že anděl má ve své ruce poselství. Když mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestupuje, verš neuvádí nic, co by měl v ruce, avšak metodologie řádek za řádkem na základě několika svědků potvrzuje, že v ruce andělů, kteří sestupují, je vždy poselství. Ti, kdo odmítají metodologii řádek za řádkem, jsou slepí vůči poselství, které poskytuje důkaz, že se ve Spojených státech utváří obraz šelmy. To musí být rozpoznáno, neboť na rozpoznání této pravdy závisí náš věčný úděl. Řádek za řádkem sestra Whiteová ztotožňuje prorocké charakteristiky prvního anděla se stejnými charakteristikami mocného anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly.

„Byl mi ukázán zájem, který celé nebe projevovalo o dílo probíhající na zemi. Ježíš pověřil mocného anděla, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhý příchod. Když anděl opouštěl přítomnost Ježíše v nebi, předcházel ho nesmírně jasný a slavný světelný jas. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je ozářit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem. Zástupy přijaly toto světlo. Někteří z nich se zdáli být velmi vážní, zatímco jiní byli radostní a uchvácení. Všichni, kdo přijali světlo, obrátili své tváře k nebi a oslavovali Boha. Ačkoli bylo vylito na všechny, někteří se pouze dostali pod jeho vliv, avšak nepřijali je celým srdcem. Mnozí byli naplněni velikým hněvem. Kazatelé i lid se spojili s ničemnými a tvrdošíjně odporovali světlu, které šířil mocný anděl. Všichni však, kdo je přijali, se oddělili od světa a byli těsně spojeni jeden s druhým.“

„Satan a jeho andělé byli horlivě zaměstnáni tím, aby od světla odvrátili mysl co největšího počtu lidí. Společenství, které je odmítlo, bylo ponecháno v temnotě. Viděla jsem Božího anděla, jak s nejhlubším zájmem bdí nad svým lidem, který se k Němu hlásí, aby zaznamenal povahu, kterou si vytvářel, když mu bylo předkládáno poselství nebeského původu. A když se velmi mnozí, kteří vyznávali lásku k Ježíši, odvrátili od nebeského poselství s pohrdáním, posměchem a nenávistí, anděl s pergamenem v ruce učinil ten hanebný záznam. Celé nebe bylo naplněno rozhořčením, že Ježíš byl takto zlehčován svými domnělými následovníky.“

Early Writings, 245, 246.

V daném úseku byl první anděl ze čtrnácté kapitoly Zjevení „pověřen“, „aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhé zjevení“, což je totožné dílo s dílem anděla z osmnácté kapitoly Zjevení. Posláním prvního anděla bylo „osvětlit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem“, což je opět posláním anděla z osmnácté kapitoly. Ti, kdo přijali toto poselství, „oslavili Boha“, a ti, kdo toto poselství odmítli, „byli ponecháni v naprosté temnotě.“

Daniel a tři jeho druhové si zvolili jíst nebeskou stravu, zatímco druhá skupina jedla stravu Babylóna. Na konci desetidenní „viditelné zkoušky“ Daniel a jeho druhové oslavili Boha, neboť jejich tváře byly na pohled plnější a krásnější než tváře těch, kdo jedli stravu Babylóna. Poselství prvního anděla ze čtrnácté kapitoly Zjevení představuje ve svém vymezení věčného evangelia všechny tři zkoušky. První zkouškou je bát se Boha, druhou je vzdát Mu slávu a třetí zkouška nastává, když přichází hodina soudu. Ti, kdo vzali malou knihu z ruky prvního anděla a snědli ji, jak je to znázorněno Janem v desáté kapitole, oslavili Boha při druhé zkoušce, a tehdy byli připraveni vstoupit do Nebúkadnesarova soudu. Řádek za řádkem, první zkouškou 11. září 2001 bylo sníst malou knihu, která byla v ruce mocného anděla. Tato zkouška uvedla následující zkoušku, v níž měly být zjeveny dvě třídy ctitelů před třetí a závěrečnou lakmusovou zkouškou, která jednoduše prokázala buď oslavený charakter, nebo charakter naplněný temnotou.

Doba pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc je dějinami od 11. září 2001 až po brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech. V těchto dějinách bude podobenství o deseti pannách zopakováno a naplněno do nejmenšího písmene. Tato skutečnost pak ukazuje, že také prorocké dějiny druhé kapitoly Abakuka budou zopakovány a naplněny do nejmenšího písmene. Znamená to rovněž, že období pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc je obdobím, kdy se účinek každého prorockého vidění opakuje a naplňuje do nejmenšího písmene.

Daniel 11, verš 40, byl odpečetěn v čase konce roku 1989. Tento verš začíná časem konce v roce 1798 a končí tím, že označuje čas konce v roce 1989. Řádek za řádkem se čas konce v roce 1798 vyrovnává s časem konce v roce 1989. Dějiny verše 40, počínaje rokem 1798 a pokračující až k nedělnímu zákonu ve verši 41, představují dějiny pozemské šelmy (Spojených států) jako šestého království biblického proroctví. Dva rohy pozemské šelmy, republicanismus a protestantismus, jsou znázorněny dvěma časy konce.

V době zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc vyprodukuje protestantský roh během druhé zkoušky ze tří zkoušek v rámci onoho časového období dvě třídy ctitelů. Jedna třída rozvine obraz Kristův a druhá třída rozvine obraz šelmy. V onom období zkoušky se republikánský roh spojí s odpadlým protestantským rohem a vytvoří obraz šelmy, když tehdy protestantské církve převezmou kontrolu nad občanskou vládou. Toto časové období je znázorněno v každém vidění v Božím Slově, neboť zde se každá z „knih Bible setkává a končí“.

Druhou zkouškou v oněch dějinách je zkouška obrazu šelmy, a to jak vnitřně pro panny, tak navenek pro politiky dvou soupeřících politických stran. Tato zkouška je zkouškou, kterou musíme obstát „před uzavřením doby milosti“ při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Tato zkouška je

zkouškou, kterou podstupujeme „dříve, než budeme zapečetěni“. Tato zkouška je zkouškou, při níž „bude rozhodnuto o našem věčném určení“.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Jiný mocný anděl byl pověřen sestoupit na zem. Ježíš mu vložil do ruky spis, a když přišel na zem, zvolal: ‚Padl Babylón, padl.‘ Potom jsem znovu viděla zklamané, jak pozvedají své oči k nebi a s vírou a nadějí očekávají příchod svého Pána. Avšak mnozí jako by zůstávali v otupělém stavu, jako by spali; přesto jsem na jejich tvářích mohla spatřit stopu hlubokého zármutku. Zklamaní z Písma poznali, že se nacházejí v době prodlení a že musí trpělivě očekávat naplnění vidění. Tytéž důkazy, které je vedly k tomu, aby v roce 1843 očekávali svého Pána, je vedly k tomu, aby Ho očekávali v roce 1844. Přesto jsem viděla, že většina neměla onu energii, která byla příznačná pro jejich víru v roce 1843. Jejich zklamání jejich víru utlumilo....“

„Když služba Ježíše skončila ve svatyni a On vstoupil do nejsvětější svatyně a stanul před schránou obsahující Boží zákon, poslal světu jiného mocného anděla s třetím poselstvím. Do ruky anděla byl vložen svitek, a když sestupoval na zem v moci a velebnosti, hlásal strašlivé varování s nejhroznějším napomenutím, jaké kdy bylo člověku sděleno. Toto poselství bylo určeno k tomu, aby uvedlo Boží děti ve střehu tím, že jim ukáže hodinu pokušení a soužení, která je čekala. Anděl řekl: ‚Budou uvedeni do těsného zápasu se šelmou a jejím obrazem. Jejich jedinou nadějí na věčný život je zůstat pevní. Ačkoli je v sázce jejich život, musejí se pevně držet pravdy.‘ Třetí anděl uzavírá své poselství takto: ‚Zde jest trpělivost svatých: zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu.‘ Když tato slova opakoval, ukázal na nebeskou svatyni. Mysli všech, kdo přijímají toto poselství, jsou obráceny k nejsvětější svatyni, kde Ježíš stojí před schránou a koná svou závěrečnou přímluvu za všechny, vůči nimž se milosrdenství ještě zdržuje, i za ty, kdo z nevědomosti přestoupili Boží zákon. Toto smíření je vykonáváno jak za spravedlivé mrtvé, tak za spravedlivé živé. Zahrnuje všechny, kdo zemřeli v důvěře v Krista, avšak protože neobdrželi světlo o Božích přikázáních, zhřešili z nevědomosti přestoupením jeho ustanovení.“ Early Writings, 245, 255.